

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 644: Trí Tuệ Mở Mang Quán Chiếu Viên Mãn, Hai Cháp Ngã Và Pháp, Dần Dần Chuyển Hóa Dần Dần Tiêu Trừ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 055)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tuệ khai quán viên, ngã pháp nhị chấp, tiệm hóa tiệm trừ.】

【Trí tuệ mở mang quán chiếu viên mãn, hai chấp ngã và pháp, dần dần chuyển hóa dần dần tiêu trừ.】

Hiệu quả này rất rõ rệt. Chương là gì? Mọi người đều nên hiểu rõ, chương chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây là nghiệp chương. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước ít đi rồi, nhẹ đi rồi, không còn chấp trước nặng nề như trước kia nữa, hiện tại tuy vẫn còn chấp trước nhưng đã nhẹ hơn trước, đây đều là hiện tượng nghiệp chương tiêu trừ.

Tâm trống không, tâm thanh tịnh rồi; trong tâm trước kia có rất nhiều lo âu vương bận, hiện tại dần dần buông xuống rồi, lo âu vương bận ít đi, tâm trống không rồi! Tâm trống không rồi thì trí tuệ liền hiện tiền. Trong tâm tại sao không sanh trí tuệ? Bởi vì bên trong quý vị chứa quá nhiều tạp niệm, nhét đầy ắp cả rồi; Tham - Sân - Si - Mạn, lo âu vương bận nhét đầy ắp trong đó, cho nên trí tuệ không còn nữa; sanh khởi lên toàn bộ đều là phiền não, Tham - Sân - Si - Mạn, nó sanh ra những thứ này. Trong tâm quý vị hễ còn chứa chấp, chứa càng nhiều thì sẽ càng sanh Tham - Sân - Si - Mạn; tâm tuyệt đối không được dính mắc, điều này chư vị cần phải biết.

Đặc biệt là quý vị hiện nay đang muốn học giáo, học kinh, học giảng kinh, người Trung Quốc chúng ta thường nói người nào đó học vấn tốt, gọi là “mãn phúc kinh luân” (bụng chứa đầy kinh luân - ý nói học vấn uyên thâm), trong tâm họ chứa đầy tri kiến; nếu thật sự là “mãn phúc kinh luân” như thế, thì người này nhất định sẽ sanh tâm cống cao ngã mạn. Quý vị thử nghĩ xem có phải đạo lý

này chẳng? Tại sao họ lại cống cao ngã mạn? Bởi vì trong tâm họ “chấp có” (dính mắc vào sở học), hễ còn dính mắc thì hỏng rồi.

Phật trong “Kinh Kim Cang” có bảo với chúng ta: “*Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp*” (Pháp còn phải xả, huống hồ phi pháp). Chúng ta học Phật pháp, một mặt học một mặt xả. Có cần Phật pháp không? Cần; cần rồi thì lập tức phải xả, tuyệt đối không chấp trước, học Phật pháp như vậy mới khai trí tuệ. Phần trước đã giảng qua, tùy đắc tùy xả (được đến đâu xả đến đó), được rồi thì phải xả. Giữ nó lại thì hỏng rồi, chướng ngại lập tức sanh ra. Cho nên tuyệt đối không thể chấp trước, phải giữ gìn tâm địa thanh tịnh. Trống không thì liền thanh tịnh, tâm thanh tịnh sanh trí tuệ, tín tâm thanh tịnh tắc sanh thật tướng. Người thế gian nói, trống không thì liền linh nghiệm, tâm liền linh hoạt, liền thông minh; không trống không thì trở nên cứng nhắc (ngu muội).

“Tuệ khai quán viên”, trí tuệ mở mang rồi; “quán” là kiến giải, quý vị bất luận nhìn sự việc gì cũng đều sẽ nhìn thấy rất viên mãn. “Ngã pháp nhị chấp”, đây là gốc bệnh, là gốc bệnh của chúng sanh, ngã chấp và pháp chấp dần dần được hóa giải. Ngã chấp được hóa giải rồi, lợi ích lớn nhất của pháp môn Bát Nhã là phá ngã chấp, đại nhi hóa chi (mở rộng tâm lượng để hóa giải ngã chấp); pháp môn này và phương pháp của Tiểu thừa sử dụng hoàn toàn không giống nhau, niệm niệm nghĩ đến chúng sanh, niệm niệm nghĩ đến việc làm rạng rỡ Phật pháp, ý niệm về “cái tôi”, ý niệm tư kỷ (ích kỷ) chẳng cần đoạn trừ mà tự nhiên không còn nữa, đây gọi là “hóa”. Pháp chấp cũng dần dần được tiêu trừ.